

ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΑΡΧΕΙΟΥ - ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ	2
1. Επικέντρωση στο Κήρυγμα	3
2. Επικέντρωση στην Κοινωνία των Πιστών	5
3. Ο Ρόλος του Δείπνου του Κυρίου	7
4. Αφιέρωση στην Προσευχή	9

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ «ΝΕΑ ΖΩΗ»

ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΑΡΧΕΙΟΥ: ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Εισηγητής: Χάρης Νταγκουνάκης

Η σειρά δεν έχει ολοκληρωθεί, τα κείμενα θα προστίθενται μετά από κάθε μελέτη που πραγματοποιείται στις συναθροίσεις της Τετάρτης 8:00μμ.

1. Επικέντρωση στο Κήρυγμα

Ανάγνωσμα: Β΄ Τιμόθεον 4:1-5

Τι εννοούμε «δυναμική» εκκλησία; Είναι η εκκλησία που χωρίς να λέει μεγάλα και πολλά λόγια –έστω και πνευματικά– χωρίς να επικαλείται ιστορικές παρακαταθήκες ή όποιες άλλες «περγαμηνές», εκπληρώνει τον σκοπό της χαράσσοντας τη σταθερή της πορεία μέσα στον χρόνο και στην κοινωνία που την περιβάλλει, επιδρώντας στην κοινωνία, φέρνοντας την αλλαγή που της έχει ανατεθεί από τον Θεό να φέρει. Έναν ορισμό που θα μπορούσαμε να δώσουμε για το τι σημαίνει «δυναμική εκκλησία» είναι: *Η εκκλησία της δράσης και όχι της αντίδρασης. Δεν είναι ποτέ ικανοποιημένη με την κατάσταση της αλλά, αντίθετα, αγαλιάζει κάθε αλλαγή που έχει στόχο την πνευματική ανάπτυξη της.* Είναι μια εκκλησία που αφήνει έτσι το αποτύπωμά της μέσα στον χρόνο. Κι όταν η εκκλησία είναι **δραστική** και όχι αντιδραστική, είναι και εκκλησία **επιδραστική**.

Διαβάζοντας κανείς το 2^ο κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων διαπιστώνει ότι η αρχέγονη εκείνη εκκλησία της Πεντηκοστής είχε δύο χαρακτηριστικά: **Δυναμισμό και Αφιέρωση**. «Δυναμισμός» εν προκειμένω σημαίνει ζωή και δράση –όπως «ζων και ενεργός» είναι κι ο Λόγος του Θεού, πάνω στον οποίο στηρίζεται η εκκλησία. Οι πιστοί της δυναμικής εκκλησίας χαρακτηρίζονται από τα σταθερά τους «πιστεύω» κι από τη σταθερή συμπεριφορά τους ως χριστιανών. Όπως και οι πρώτοι Χριστιανοί των Πράξεων, αντέχουν όλες τις πιέσεις να παρασυρθούν στην κοσμικοφροσύνη. Σαν αποτέλεσμα, εκείνοι οι Χριστιανοί είχαν μια διπλή αύξηση: την εσωτερική (μαθητεία) και την εξωτερική (ευαγγελισμός). Μια τέτοια εκκλησία ο κόσμος την αντιμετώπιζε με δέος και προσελκύνονταν απ' αυτήν. Στη σημερινή εποχή, αυτή τη διπλή αύξηση χρειαζόμαστε κι εμείς: θέλουμε να αυξάνουμε τόσο εξωτερικά όσο και εσωτερικά. Θέλουμε να βλέπουμε ανθρώπους να έρχονται στον Χριστό και να προστίθενται στην εκκλησία. Κι επίσης θέλουμε να αυξάνουμε στην πίστη, στην ικανότητά μας να διακρίνουμε το πνευματικό μας συμφέρον, να αυξάνουμε σε καθαρότητα και πιστότητα, αγαπώντας όλο και περισσότερο τον Θεό και τον διπλανό μας με όλη μας την ψυχή, τον νου και την καρδιά. Πώς θα φτάσουμε σε μια τέτοια, δυναμική εκκλησία; Ξεκινάμε από τον Λόγο του Θεού –τη Βίβλο. Η δυναμική εκκλησία επικεντρώνει στο Κήρυγμα του Λόγου. Γιατί πρέπει να επικεντρώνουμε στο κήρυγμα του Ευαγγελίου;

1. Επειδή αυτό είναι η Εντολή του Θεού (4:1-2^α).

Στην αρχή, ακόμα, της διακονίας του ο Ιησούς, αφού είχε θεραπεύσει πολλούς ανθρώπους στην Καπερναούμ, είπε στους μαθητές του: «Πάμε στα γειτονικά χωριά, για να κηρύξω κι εκεί· αυτή είναι η αποστολή μου» (Μκ 1:38). Ο Ιησούς ξεκίνησε την επίγεια διακονία του κηρύπτοντας. Η βασιλεία του Θεού εξαπλώνεται επειδή κάτι καινούργιο κηρύπτεται, και οι άνθρωποι πιστεύουν σ' αυτό το μήνυμα. Από την πρώτη στιγμή της γέννησής της η εκκλησία καταδιώχτηκε από αγανακτισμένους Ιουδαίους και Σαδδουκαίους, «γιατί δίδασκαν τον λαό και κήρυτταν ότι η ανάσταση του Ιησού αποδεικνύει την ανάσταση των νεκρών» (Πραξ 4:2). Κι εδώ, στο κείμενό μας, ο Θεός δίνει προτεραιότητα στο κήρυγμα του Λόγου. Το κείμενο χρησιμοποιεί τους όρους *κήρυγμα* – *κηρύπτω* και *καταγγέλλω* – *καταγγελεύς*. Είναι ο λόγος που δεν σηκώνει αντίλογο ή συζήτηση. Είναι θρησκευτικός λόγος –διακήρυξη του Θεού ή εκ μέρους του Θεού (π.χ. Ιωνάς).

Ο Παύλος παραθέτει 7 συγκεκριμένα στοιχεία που πρέπει να περιλαμβάνει το κήρυγμα: α) Ο Τιμόθεος έπρεπε να είναι έτοιμος να κηρύξει, όταν το κήρυγμα είναι αποδεκτό. Η φράση *επίστηθι εύκαιρος* αναφέρεται σε στιγμές που κάποιος λογικά «υποτίθεται» ότι μπορεί να κηρύξει τον λόγο και να *επιμείνει*, όταν το περιβάλλον είναι φιλικό (π.χ. στην εκκλησία). β) Ο Τιμόθεος έπρεπε να είναι έτοιμος και όταν το κήρυγμα δεν ήταν αποδεκτό. Αυτό είναι το νόημα της φράσης *άκαιρος*. Όταν η διακήρυξη της αλήθειας είναι δύσκολη ή συναντάει αντιστάσεις (σε μια ομήγυρη, κάπου έξω). γ) Το κήρυγμα πρέπει να περιέχει διόρθωση (*έλεγχον*) εκείνων που κάνουν λάθος. Αυτό θυμίζει την έκκληση του Παύλου για «δημόσιο έλεγχο» (δες και: Α΄ Τιμ 5:20· Παρ 3:12· 9:8· 19:25). δ) Ο Τιμόθεος πρέπει να μιλάει ενάντια στο λάθος. Ο όρος που μεταφράζεται ως «επίπληξε» είναι *επιτίμησον*, που σε αυτό το πλαίσιο και στη συγκεκριμένη κουλτούρα σημαίνει επιπλήττω ή διορθώνω. ε) Ο Τιμόθεος πρέπει να προτρέπει –αναφορά στην ενθάρρυνση ή την προτροπή (*παρακάλεσον*). Σημαίνει υποστήριξη, ενθάρρυνση και βοήθεια. Μια άλλη έννοια, ωστόσο, σημαίνει απαιτώ, αξιώ, ζητώ (π.χ. Μτ 8:34: Οι Γαδαρνοί όταν είδαν τα κοπάδια τους των χοίρων να καταστρέφονται, *παρακάλεσαν* όπως μεταβή από τῶν ὀρίων αὐτῶν = αξίωσαν, απαιτήσαν από τον Ιησού να φύγει από την περιοχή τους). ς) Ο Τιμόθεος πρέπει να κηρύττει με υπομονή (*έν πάσῃ μακροθυμίᾳ*). Για όσους βρίσκονται στην ηγεσία, και ειδικά όταν αντιμετωπίζουν αντίσταση, αυτό μπορεί να είναι εξαιρετικά δύσκολο. Και όμως, ο Παύλος το αναφέρει αυτό ως μέρος του καρπού του Πνεύματος (Γαλ 5:22–23). Η υπομονή, παρά τις απογοητεύσεις, είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της χριστιανικής πίστης.

ζ) Τέλος, το κήρυγμα του λόγου πρέπει να περιλαμβάνει διδασκαλία (να γίνεται *ἐν διδαχῇ*). Πρέπει να περιλαμβάνει τόσο το συναίσθημα όσο και τον *νου*, εκπαιδεύοντας τους πιστούς να ακολουθούν συνειδητά την αλήθεια του Θεού.

2. Επειδή ωφελείται η ψυχή μας (4:2β).

Πλησιάζοντας ακόμα περισσότερο στο κείμενό μας, διακρίνουμε 3 μεγάλες ωφέλειες που το κήρυγμα του λόγου προσφέρει στην ψυχή μας: (α) έλεγχος, (β) επίπληξη και (γ) προτροπή. Λίγο παραπάνω (3:16), ο Παύλος λέει στον Τιμόθεο πως ο Λόγος του Θεού είναι ωφέλιμος «για τη διδασκαλία της αλήθειας, για τον έλεγχο της πλάνης, για τη διόρθωση των λαθών, για τη διαπαιδαγώγηση σε μια ζωή όπως τη θέλει ο Θεός· έτσι ο άνθρωπος του Θεού θα είναι τέλειος και καταρτισμένος για κάθε καλό έργο». Μ' άλλα λόγια ο Λόγος του Θεού προετοιμάζει τον πιστό του Χριστού και ωφελεί την εκκλησία. Πόσο έχουμε τη διάθεση ως πιστοί να προσαρμόσουμε τη ζωή μας στον Λόγο του Θεού; Είμαστε πρόθυμοι να διακηρύξουμε πως η Βίβλος έχει λύσεις ή οδηγίες για όλους τους τομείς τη ζωής μας σήμερα, αλλά πόσο πρόθυμοι είμαστε να ευθυγραμμίσουμε κάποια/ες συμπεριφορά μας με αυτά που λέει η Γραφή; να διορθώσουμε κάτι που η Γραφή λέει ότι κάνουμε λάθος; να δεχτούμε την επίπληξη/έλεγχο του Πνεύματος; Μήπως προτιμάμε πολλές φορές ν' ακολουθήσουμε τη συνήθειά μας, την παράδοσή μας, αυτό που μας αρέσει και όχι τον Λόγο του Θεού; Ένας τρίτος λόγος που επικεντρώνουμε στο Κήρυγμα, είναι:

3. Επειδή η Κοινωνία έξω είναι κουφή (4:3-4).

Μια τραγική διαπίστωση όχι μόνο για την κοινωνία έξω αλλά και για την εκκλησία των έσχατων καιρών είναι ότι (όπως έλεγε ένας) «αν δεν αλλάξουμε, η Ευαγγελική Εκκλησία κινδυνεύει να μείνει στην Ιστορία ως εκείνη που εγκατέλειψε την αλήθεια για το ψέμα». Κι ο Dr. Martyn Lloyd Jones (Ουαλός βουλευτής και γιατρός με μεγάλη επιρροή στην καλβινιστική πτέρυγα του βρετανικού ευαγγελικού κινήματος τον 20^ο αιώνα) έλεγε πως η εκκλησία εγκατέλειψε το κήρυγμα του ευαγγελίου και γι' αυτό είναι υπεύθυνη σ' ένα μεγάλο βαθμό για την κατάσταση της σύγχρονης κοινωνίας... Άφησε το κύριο έργο της κι έχει εγκαταλείψει τους ανθρώπους να ζουν όπως νομίζει ο καθένας».

Θα μπορούσαμε να προσθέσουμε πως η εκκλησία και οι πιστοί στην πλειονότητά τους ήταν ασυνεπείς με το κήρυγμα του ευαγγελίου. Το κήρυξαν σωστά αλλά το έζησαν λάθος, σε σημείο που ο Γκάντι να πει το γνωστό: «Καλός είναι ο Χριστιανισμός αλλά έπεσε σε λάθος χέρια». Όταν αφήνουμε την κοινωνία ανεξέλεγκτη να πορευτεί τον δρόμο της χωρίς να την πείσουμε πως ο δρόμος του Χριστού είναι ο σωστός, τότε οι άνθρωποι –και ιδιαίτερα οι νέοι– γίνονται «κουφοί» για το μήνυμα του ευαγγελίου. «Κλείνουν τα αυτιά τους στην αλήθεια και στρέφονται στα παραμύθια».

Τέλος, επικεντρώνουμε στο κήρυγμα...

4. Επειδή αυτό είναι το καθήκον του πιστού (4:5).

Όπως και να 'χει, αιώνες τώρα αυτή είναι η κατάσταση. Για τον ένα ή τον άλλο λόγο οι άνθρωποι στρέφονται ανέκαθεν στα παραμύθια και αγνοούν την αλήθεια του Θεού. Το ερώτημα είναι πώς πρέπει μέσα σ' αυτή την κατάσταση να αντιδράσει η εκκλησία του Χριστού και ο κάθε πιστός του Χριστού. Ο Παύλος ξεκινάει τις οδηγίες του στον Τιμόθεο με ένα δυνατό εναντιωματικό *Σὺ δὲ* = Εσύ όμως! Ακολουθούν τέσσερις εντολές¹ που με κάποιον τρόπο δείχνουν την κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο Τιμόθεος, καθώς καλείται να διακονήσει αυτή τη δύσκολη κοινωνία.

Έτσι, ο Τιμόθεος και ο κάθε πιστός, καλείται να δείξει: α) *Σταθερότητα*. Σε μια κοινωνία ασταθής όσον αφορά τον *νου* και τη συμπεριφορά των ανθρώπων, καλούμαστε να είμαστε σταθεροί. Η φρ. *σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι*, δείχνει το ζύπνιο μυαλό που δεν παραπαίει σαν μεθυσμένος αλλά είναι σταθερός και ισορροπημένος. Όταν οι άνθρωποι του κόσμου μεθούν από διεγερτικές αιρέσεις και αστραφτερές καινοτομίες, οι διάκονοι του ευαγγελίου πρέπει να μένουν σταθεροί και νηφάλιοι. β) *Αποφασιστικότητα*. Παρ' όλο που οι άνθρωποι δεν θα ακούν την ανόθευτη διδαχή, ο κήρυκας πρέπει να επιμένει και να είναι αποφασισμένος να κακοπαθήσει εξαιτίας της αλήθειας αρνούμενος να τη συμβιβάσει. Κάθε φορά που η βιβλική πίστη αντιμετωπίζει αντιδράσεις από τον λαό, οι διάκονοι του ευαγγελίου μπαίνουν σε μεγάλο πειρασμό να αποσιωπήσουν τα στοιχεία που προκαλούν τη μεγαλύτερη ενόχληση. γ) *Αγωνιστικότητα*. Επειδή οι άνθρωποι είναι παγερά αδιάφοροι για το γνήσιο ευαγγέλιο, ο κάθε πιστός πρέπει να *αγωνιστεί* για τη διάδοση του ευαγγελίου. Ο σατανάς αγωνίζεται για τη διάδοση της πλάνης και του κακού, η εκκλησία δεν πρέπει να αγωνίζεται; Ο Παύλος προσκαλεί τον νεαρό Τιμόθεο να διαδώσει τα καλά νέα, και για τον σκοπό αυτό χρειάζεται αγώνας. Για να ανοίξεις δρόμο χρειάζεται αγώνας, για να γίνεις το αλάτι και το φως του κόσμου που σε αρνείται απαιτείται αγώνας. Ο πιστός είναι αγωνιστής που διεισδύει μέσα στο σκοτάδι της πλάνης. Τέλος, ο Τιμόθεος κι ο κάθε πιστός καλείται να δείξει: δ) *Υπευθυνότητα*. Ακόμη κι αν οι άνθρωποι ανιστρατεύονται τη διακονία μας, εμείς πρέπει να δείξουμε υπευθυνότητα και να ολοκληρώσουμε το καθήκον μας στην υπηρεσία του Θεού. Το ίδιο ρήμα χρησιμοποιεί ο Λουκάς στο Πράξεις 12:25, όταν λέει ότι ο Παύλος και ο Βαρνάβας *πληρώσαντες τὴν διακονίαν* που τους είχε ανατεθεί στην Ιερουσαλήμ, γύρισαν στην Αντιόχεια. Το ίδιο κι εμείς πρέπει να επιμένουμε με υπευθυνότητα, ώσπου να ολοκληρωθεί το έργο μας. Δυστυχώς, αυτό είναι κάτι που συχνά λείπει από τη διακονία μας –υπευθυνότητα για την ολοκλήρωση. Αφήνουμε συχνά στη μέση τις διακονίες μας, και οι άνθρωποι δεν μπορούν να έχουν μια πλήρη εικόνα του έργου της εκκλησίας.

****

¹John Stott, *Το Μήνυμα της Επιστολής Β' προς τον Τιμόθεο*, Εκδόσεις «Ο Λόγος», σελ. 172-173.

2. Επικέντρωση στην Κοινωνία των Πιστών

Ανάγνωσμα: Α΄ Ιωάννου 1:1-10

Εισαγωγικά

ΤΟ πρώτο, στο οποίο επικεντρώνει μια δυναμική εκκλησία, είδαμε πως είναι το Κήρυγμα. Το δεύτερο είναι η Κοινωνία των Πιστών. Είναι γνωστό ότι από τα μεγαλύτερα προβλήματα της κοινωνίας σήμερα είναι η έλλειψη ασφάλειας. Πέρα από τις πολεμικές επιχειρήσεις στη Μέση Ανατολή και την εξάπλωση της τρομοκρατίας στον πολιτισμένο κόσμο, όλο τον υπόλοιπο καιρό μπορεί να πει κανείς ότι ζούμε από τύχη (αν δεν πίστευε στον Θεό). Ανεξέλεγκτοι οδηγοί, τρελαμένοι έφηβοι βιάζουν και σκοτώνουν ακόμη και στη χώρα μας, είτε μεμονωμένα είτε σε συμμορίες. Πέρα από την ανασφάλεια, έξω στην κοινωνία, έχουμε τη διαλυμένη οικογένεια, τις ανεκπλήρωτες προσδοκίες των νέων ανθρώπων που με πρώτη ευκαιρία ξενιτεύονται κλπ. την έλλειψη προοπτικής κι ελπίδας. Κοινό γνώρισμα όλων αυτών των καταστάσεων είναι η έλλειψη κάθε ιδέας απάρνησης για χάρη του άλλου ή πολύ περισσότερο της αυτοθυσίας για χάρη του κοινού καλού. Οι σωστές σχέσεις, ωστόσο, μεταξύ των ανθρώπων δεν βρίσκονται απλά στην επικοινωνία αλλά στο δέσιμο που πρέπει να υπάρχει ανάμεσα στα άτομα που αποτελούν μια υγιή κοινωνία. Διαβάζουμε ότι στην πρώτη εκκλησία υπήρχε «κοινωνία» και οι πρώτοι χριστιανοί ήταν αφοσιωμένοι σ' αυτήν (Πραξ 2:42). Σε αυτού του είδους την κοινωνία είναι ανάγκη να επικεντρώνει και η σημερινή εκκλησία αν θέλει να είναι δυναμική.

Ρίχνοντας μια ματιά στη σημερινή εκκλησία του Χριστού παρατηρούμε ότι μια τέτοια σχέση κοινωνίας λείπει. Μπορεί να συγκεντρωνόμαστε σε έναν χώρο και να ψάλλουμε, να προσευχόμαστε, να ακούμε ένα κήρυγμα, ακόμη και να παίρνουμε μέρος και στο Δείπνο του Κυρίου αλλά μεταξύ μας δεν είμαστε δεμένοι. Είναι σπάνιες οι τοπικές εκκλησίες που μπορούν να πουν ότι έχουν την αυθεντική κοινωνία που είχε η πρώτη εκκλησία.

Πώς πρέπει να είναι κατά τη Βίβλο μια γνήσια κοινωνία των πιστών, για ν' αποτελούν δυναμική εκκλησία;

1. Η Εξάρτηση από τον Χριστό (Α΄ Ιω 1:3).

Η αληθινή κοινωνία των πιστών εξαρτάται απόλυτα από την ένωσή μας με τον Χριστό. Δυστυχώς έξω στον κόσμο υπάρχουν χρόνιες φιλίες μεταξύ ακόμα και μη πιστών ανθρώπων, που τις ζηλεύει κανείς. Διηγούνται πως ένας πιστιρικάς ήθελε ν' αγοράσει ποπκόρν προτού μπει με τους γονείς του στο σινεμά. Οι γονείς του προχώρησαν κι εκείνος έμεινε πίσω ν' αγοράσει τα ποπκόρν του. Μόλις μπήκε καθυστερημένος στην αίθουσα, τα φώτα είχαν αρχίσει να χαμηλώνουν και δεν μπορούσε να βρει σε ποια σειρά κάθονταν οι γονείς του. Είδε κι αποείδε, τα φώτα εξακολουθούσαν να χαμηλώνουν, και στην απόγνωση του φώναξε στον κόσμο: «Με γνωρίζει κανείς;» Τον αναγνώρισαν, βέβαια, οι γονείς του και πρόλαβε να καθίσει μαζί τους! Το πρόβλημα με τις σημερινές εκκλησίες είναι ότι λέμε πως έχουμε κοινωνία αλλά δεν γνωριζόμαστε μεταξύ μας. Η κοινωνία μας με τον Χριστό μάς συνδέει σε μια σωστή κοινωνία μεταξύ μας. Ένας που δεν έχει γνωρίσει τον Χριστό μπορεί να γίνει φίλος μας, ίσως καλός φίλος μας και ειλικρινής, αλλά δεν θα έχει πνευματική κοινωνία μαζί μας εν Χριστώ, γιατί δεν θα έχει συνδεθεί με τον Χριστό. Κι όσο περισσότερο βαθαίνουμε την ένωσή μας με τον Χριστό, όσο ο Χριστός μένει «εν ημίν» κι εμείς «εν Χριστώ», τόσο περισσότερο αναγνωριζόμαστε μεταξύ μας σαν αδέρφια. Η ποιότητα της κοινωνίας μας με τον Χριστό είναι ίδια με εκείνη των Προσώπων της Τριάδας μεταξύ τους.

Ο Dietrich Bonhoeffer έλεγε ότι «η κοινωνία του ενός με τον άλλο πιστό υπάρχει αποκλειστικά λόγω του τι έχει κάνει ο Χριστός και στους δύο. Αυτό σημαίνει πως ο ένας πιστός έχει την ανάγκη του άλλου, επειδή ανήκουν στον Χριστό, και αυτή η κοινωνία γίνεται μόνο διά του Χριστού». Ο S.C. Lewis έλεγε ότι «ο Χριστός εργάζεται μ' εμάς με πολλούς τρόπους αλλά κυρίως εργάζεται μέσα από τον καθένα μας προς τους άλλους. Ο καθένας μας είναι καθρέφτης των άλλων αλλά και φορέας του Χριστού προς τους άλλους πιστούς. Γι' αυτό είναι και τόσο σπουδαίο το σώμα της εκκλησίας: δείχνει ο ένας πιστός στον άλλο τον Χριστό».

Η κοινωνία στην εκκλησία δεν είναι πνευματική πολυτέλεια – είναι πνευματική ανάγκη. Βέβαια, μέσα στην κοινωνία των πιστών είναι αναπόφευκτες οι συγκρούσεις μεταξύ μας. Συγκρούσεις που κρύβονται κάτω από μια επίπλαστη ευγένεια – συγκρούσεις στις διακονίες κλπ. Αν θέλουμε να ξεπεράσουμε όλα αυτά τα εμπόδια στην

κοινωνία της εκκλησίας μας, είναι ανάγκη να αφήσουμε το Πνεύμα του Θεού να επιδράσει στην εκκλησία μας: στις καρδιές μας και στις σχέσεις μας. Τον Ιησού τον κηρύττουμε όχι μόνο σαν σωτήρα και Κύριό μας αλλά και σαν αυτόν που μας διασφαλίζει τη σωστή κοινωνία μεταξύ μας.

2. Η αύξηση της χαράς μας (Α΄ Ιω 1:4).

Η γνήσια κοινωνία μας ως πιστών αυξάνει τη χαρά μας. Πολλοί από μας ξέρουμε από πόνο. Έχουμε βιώσει τον πόνο μιας σπασμένης σχέσης που προέρχεται από παρεξήγηση, την απογοήτευση μέσα σε μια σχέση με αδελφούς ή συγγενείς, και συχνά προσποιούμαστε πως όλα πάνε καλά, ενώ τίποτα δεν πάει καλά. Ο Ιωάννης, ωστόσο, εδώ λέει πως η κοινωνία μας με τον Θεό και μεταξύ μας τον γεμίζει χαρά. Στη Βίβλο βρίσκουμε πολλούς λόγους για να συνδεόμαστε με στενές σχέσεις μεταξύ μας. Στο βιβλίο του Εκκλησιαστή (4:9-12), για παράδειγμα, ο Σολομών μας διδάσκει ότι δύο άνθρωποι που δουλεύουν μαζί μπορούν να κάνουν περισσότερα πράγματα απ' ό,τι ένας μόνος του: Όταν δύο δουλεύουν μαζί, η εργασία τους αποδίδει περισσότερο. Όταν δύο πάνε μαζί και ο ένας πέσει, ο άλλος θα τον σηκώσει. Όταν δύο αντιμετωπίσουν έναν κίνδυνο, αμύνονται καλύτερα. Μπορούμε να το πάμε και παραπέρα και να δούμε τις πρακτικές αρχές και τα οφέλη της κοινωνίας και της συνεργασίας. Ο Ιωάννης, όμως, στην περικοπή μας τονίζει την ολοκλήρωση της χαράς μας σαν αποτέλεσμα της κοινωνίας μας. Το ερώτημα είναι πώς η κοινωνία των πιστών, από πηγή συχνά παρεξηγήσεων και απογοητεύσεων, μπορεί να γίνει πηγή χαράς;

Στην Καινή Διαθήκη υπάρχουν οδηγίες που λες και το Πνεύμα του Θεού τις έχει εκεί για να μας οδηγούν στη σωστή κοινωνία μεταξύ μας: Να μην γκρινιάζουμε μεταξύ μας – να προσέχουμε πώς μιλάμε ο ένας στον άλλο – να μην ψευδόμαστε μεταξύ μας – να μην προκαλούμε ο ένας τον άλλο – να μη ζηλεύουμε ο ένας τον άλλο – να μη δαγκώνουμε ο ένας τον άλλο – να μην κρίνουμε ο ένας τον άλλο. Η ανθρώπινη φύση, ωστόσο, που ρέπει προς όλη αυτή τη συμπεριφορά, που συχνά παρουσιαζόταν στις πρώτες χριστιανικές κοινότητες, δεν μπορεί να αποτραπεί με ανθρώπινες δυνάμεις. Ο μόνος τρόπος να οδηγηθούμε στη σωστή κοινωνία των πιστών είναι ο θετικός, που επίσης παρουσιάζεται στον Λόγο του Θεού: Να αγαπάμε ο ένας τον άλλο – να φερόμαστε με ταπεινότητα μεταξύ μας – να προσευχόμαστε ο ένας για τον άλλο – να εξομολογούμαστε μεταξύ μας – να ενθαρρύνουμε ο ένας τον άλλο – να παρηγορούμε ο ένας τον άλλο – να είμαστε υπομονετικοί μεταξύ μας – να υποτασσόμαστε ο ένας στον άλλο – να θεωρούμε τον άλλο παραπάνω από μας – να δείχνουμε καλοσύνη στον αδελφό – να τον βοηθούμε να σηκώνει το βάρος του – να υπηρετούμε ο ένας τον άλλο – να ανταγωνιζόμαστε ποιος θα δείξει μεγαλύτερη τιμή στον αδελφό – να συνυπάρχουμε αρμονικά μεταξύ μας – να διατηρούμε ειρηνικές σχέσεις μεταξύ μας κλπ. Και πάλι όλα αυτά δεν μπορούν να εκδηλωθούν σαν αρετές στη ζωή μας και να μας δώσουν χαρά, αν δεν είμαστε ενωμένοι με τον Χριστό και εξαρτημένοι απ' αυτόν. Η βιβλική κοινωνία των πιστών μάς οδηγεί να είμαστε πλήρεις εν Χριστώ – κι αυτό ολοκληρώνει τη χαρά μας.

3. Η αμαρτία καταστρέφει την Κοινωνία των Πιστών (Α΄ Ιω 1:6-7)

Υπάρχουν τρεις αιτίες διαιρέσεων και συνεπώς καταστροφής της κοινωνίας των πιστών: (α) Οι διχαστικές πεποιθήσεις, (β) Η διχαστική διάθεση της καρδιάς και (γ) Η διχαστική πρακτική. α) Οι διχαστικές **πεποιθήσεις** είναι οι αντιλήψεις ορισμένων, που φέρνουν τη διαίρεση και τη διάλυση της κοινωνίας των πιστών: «Για να έχουμε κοινωνία μεταξύ μας, θα πρέπει να υπάρχει ομοιομορφία αντιλήψεων» – «ό,τι θεωρείται λάθος, δεν μπορεί να γίνει ανεκτό» – «αυτό που λέω εγώ μόνον είναι το σωστό» – «εμένα έτσι μου έδειξε ο Θεός» – «όσοι δεν συμφωνούν μαζί μου αμαρτάνουν» – «κάθε θρησκευτική διαφορά συνιστά άλλη εκκλησία!» β) Η διχαστική **διάθεση** της καρδιάς ξεκινάει από μέσα μας: «Δεν μπορώ να συνυπάρξω με αυτούς». Απ' αυτή την καρδιά εκδηλώνονται η υπεροψία – η αγάπη μόνο του εαυτού – το μίσος – ο θυμός – η ακαμψία – το πείσμα – η φιλονικία – η απληστία – το ψέμα. Η διχαστική διάθεση συχνά δημιουργείται από τις διχαστικές πεποιθήσεις. Από το μυαλό πηγαίνει στην καρδιά. Τέλος, γ) Η διχαστική **πρακτική** είναι συγκεκριμένες πράξεις στις οποίες οδηγούμαστε συνειδητά ή ασυνειδητά, όταν έχουμε διχαστικές αντιλήψεις στο μυαλό μας ή/και διχαστικές διαθέσεις στην καρδιά μας.

Οι πράξεις αυτές μπορεί να είναι: διάφορες πικρίες – περιπέτες διαφωνίες – όταν υποτιμάμε τις ικανότητες (χαρίσματα) των αδελφών – όταν κατακρίνουμε δημόσια όποιον διαφωνεί μαζί μας – όταν δυσφημούμε τους αδελφούς – όταν θέλεις να μετέχεις παντού ή πουθενά – όταν ζητούμε εκδίκηση – όταν είναι «όλα τα στραβά ψωμιά της νύφης».

Κάποιοι αναρωτιόταν: πώς είναι δυνατόν σε μια θρησκεία αγάπης να υπάρχουν συμπτώματα διχόνοιας;...

****

3. Ο Ρόλος του Δείπνου του Κυρίου

Ανάγνωσμα: Α΄ Κορινθίους 10:14-22

ΣΤΗ σημερινή μελέτη μας, καλούμαστε να δούμε τον ρόλο που παίζει το Δείπνο του Κυρίου στην κοινωνία των πιστών, μέσα πάντα στο ευρύτερο πλαίσιο της Δυναμικής Εκκλησίας. Αν παρομοιάσουμε την Εκκλησία του Χριστού με ένα μεγάλο καράβι που ταξιδεύει μέσα στους ωκεανούς των αιώνων, θα δούμε ότι περιβάλλεται διαχρονικά από μια μεγάλη θάλασσα μοναξιάς. Κατά τους κοινωνιολόγους, η μοναξιά αυτή στον καιρό μας οφείλεται σε 3 βασικούς παράγοντες: στον θάνατο, τα διαζύγια και τους καθυστερημένους γάμους! Σε κάθε τέσσερα νοικοκυριά υπάρχει 1 ανύπαντρος/η. Κι ο αριθμός αυτός βγαίνει αυξανόμενος, γιατί στις μέρες μας οι γάμοι είναι λιγότεροι, γίνονται σε μεγάλες ηλικίες και κρατούν πολύ λίγο! Αν θέλουμε να δούμε τη «μεγάλη εικόνα», η κρίση αυτή της μοναξιάς οφείλεται και στο ότι οι άνθρωποι θεώρησαν πως η Εκκλησία είναι πια απαρχαιωμένη και αποξενωμένη από την εποχή της. Έτσι, πολλές εκκλησίες προσπάθησαν να δημιουργήσουν κουλτούρα πανηγυρική και γιορταστική για να προσελκύσουν κόσμο, ενώ η κουλτούρα της εκκλησίας κατά την Καινή Διαθήκη είναι μια εναλλακτική κουλτούρα κοινωνίας και όχι μια αντιγραφή της κουλτούρας της κοινωνίας μακριά από τον Θεό. Για να γίνει αυτό, έχουμε τους 4 θεμελιώδεις λίθους όπου στηρίζεται η δυναμική Εκκλησία, όπως τους βλέπουμε στο Πράξεις 2:42. Οι πιστοί εκείνοι ήταν αφοσιωμένοι σε τέσσερις πρακτικές: (1) Στη Διδασκαλία των Αποστόλων, (2) Στην μεταξύ τους Κοινωνία, (3) Στο Δείπνο του Κυρίου και (4) Στις Προσευχές.

Εμείς εδώ θ' ασχοληθούμε με τον τρίτο λίθο (πυλώνα), στον οποίο επικέντρωναν οι πρώτοι εκείνοι πιστοί: το Δείπνο του Κυρίου. Τα γεύματα στα οποία συμμετείχαν οι πρώτοι Χριστιανοί, με αποκορύφωμα την αναπαράσταση του τελευταίου Δείπνου του Κυρίου, προσφέρουν ένα μεγάλο αντίδοτο στη μοναξιά της εποχής μας. Έτσι, στην περικοπή που διαβάσαμε μπορούμε να δούμε πώς επιδρά το Δείπνο του Κυρίου φέροντας κοντά τα παιδιά του Θεού.

Είναι γνωστό ιστορικά πως η λατρεία της εκκλησίας της Κορίνθου δεν ήταν παρά μια θορυβώδης σύναξη, πολλές φορές ανεξέλεγκτη κατά το 14 της Α΄ Κορινθίους. Υπήρχαν πολλοί που μεθούσαν στις συνεστιάσεις που γίνονταν, άλλοι είχαν κάποια προβλήματα με την ανηθικότητα, και στις λατρευτικές τους συνάξεις κυριαρχούσε η φλυαρία των πολλών και παράξενων γλωσσών. Δεν ενδιαφέρονταν οι γλώσσες αυτές να γίνονται κατανοητές. Τις χρησιμοποιούσαν για να προβάλλονται ατομικά μέσα στη σύναξη –κάτι για το οποίο ο Παύλος τους επιπλήττει. Φαίνεται πως ο ενθουσιασμός τους μεταδιδόταν και στις σχέσεις τους με την οικογένεια και τους γείτονες. Είτε επειδή απολάμβαναν αυτές τις γιορταστικές συγκεντρώσεις είτε επειδή ήθελαν πραγματικά να μεταφέρουν τη χριστιανική μαρτυρία και στο περιβάλλον τους, ~~πολλοί~~ Κορίνθιοι πιστοί εξακολουθούσαν να παρακολουθούν τις ειδωλολατρικές τελετουργίες μαζί με τους μη Χριστιανούς φίλους τους. Τώρα που αυτοί είχαν γίνει Χριστιανοί, ήξεραν ότι τα είδωλα στους ελληνικούς ναούς δεν ήταν τίποτα. Το σκεπτικό τους, λοιπόν, ήταν: «Γιατί να εγκαταλείψουμε τις γιορτές και τη διασκέδαση, όταν ξέρουμε πως ένα είδωλο δεν είναι τίποτα, και συνεπώς το φαγητό που θυσιάζεται στα είδωλα δεν το θεωρούμε αμαρτωλό;»

Ο Απόστολος Παύλος, όμως, έβλεπε έναν κίνδυνο που εκείνοι δεν έβλεπαν. Και παρ' όλο που η κατάστασή μας σήμερα είναι πολύ διαφορετική, η θεολογία του Δείπνου του Κυρίου που διδάσκεται σε αυτήν την περικοπή έχει βαθιές επιπτώσεις και για τη σημερινή εκκλησία. Ξεκινάμε με τη θεολογία και μετά περνάμε στις εφαρμογές. Ο Παύλος μας λέει ότι υπάρχουν δύο πολύ πραγματικές «κοινωνίες» που προέρχονται από το Δείπνο του Κυρίου: η κοινωνία που έχουμε με τον Θεό και εκείνη που έχουμε μεταξύ μας.

1. Η Κοινωνία μας με τον Θεό (10:14-16^α)

Η συμμετοχή μας στο Δείπνο του Κυρίου διακηρύττει αλλά και δημιουργεί μια στενή σχέση με τον Θεό. Ο όρος «κοινωνία» του εδ. 16 (*κοινωνία τοῦ αἵματος ... κοινωνία τοῦ σώματος*) σημαίνει την επικοινωνία, τον συμμερισμό, τη συμμετοχή και τη στενή σχέση των πιστών με τον Χριστό, με τον Θεό, εκείνη την ώρα. Όταν λαμβάνουμε τον άρτο και τον οίνο σε ανάμνηση του Ιησού, συμβαίνει μια πραγματική, πνευματική κοινωνία, έναν συμμερισμό, μια επικοινωνία, μια συμμετοχή στον θάνατο και την ανάσταση του Χριστού. Αυτή η κοινωνία μας με τον Θεό δεν είναι ούτε φυσική «μετουσίωση» των στοιχείων του Δείπνου ούτε μια εξωπραγματική, μια απλή ανάμνηση. Αυτό έκαναν οι Κορίνθιοι. «Τον Χριστό τον θυμόμαστε», έλεγαν. «Τι πειράζει να συντρώμε με τους άλλους πιστούς την Κυριακή και με τους φίλους ή συγγενείς μας τη Δευτέρα, κι ας είναι οπαδοί της Αφροδίτης; Ένα απλό γεύμα είναι βρε αδερφέ...» Για τον Θεό όμως το γεύμα με τους ειδωλολάτρες δεν ήταν «απλά ένα γεύμα» αλλά συμμερισμός, κοινωνία και συμμετοχή στη ζωή του οικοδεσπότη του τραπέζιού, που λάτρευε τα είδωλα. Κι όταν ως πιστοί του

Χριστού τρώμε και πίνουμε στο όνομά του, διακηρύττουμε ότι είμαστε δικοί του, και ο Θεός δημιουργεί μια πνευματική κοινωνία με τον ζωντανό Χριστό, τον οικοδεσπότη μας!

Τέλος, το Δείπνο του Κυρίου θα 'λεγε κανείς ότι είναι η δυνατότερη εφαρμογή της φρ. «εν Χριστώ», η οποία απαντάται 76 φορές στην Καινή Διαθήκη. Όλες οι ευλογίες που δόθηκαν στην εκκλησία οφείλονται στο ότι είμαστε «εν Χριστώ». Δημιουργηθήκαμε «εν Χριστώ» για καλά έργα. Η λύτρωσή μας είναι «εν Χριστώ». Η ελπίδα μας είναι «εν τω Χριστώ» κλπ. Όλα εξαρτώνται από το ότι ο Χριστός κατοικεί εντός μας. Γι' αυτόν ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε. «Όπως η κληματόβεργα δεν μπορεί να καρποφορήσει από μόνη της, αν δεν είναι ενωμένη με το κλήμα, το ίδιο κι εσείς αν δεν μείνετε ενωμένοι μαζί μου...» (1ω 15:4-5).

Αυτό εξηγεί πώς το Δείπνο του Κυρίου είναι συμμετοχή στο σώμα και στο αίμα του Χριστού. Ως πιστοί του Χριστού είμαστε ενωμένοι με τον Χριστό διά της πίστεως, και στο Δείπνο του Κυρίου διακηρύττουμε τον θάνατο του Χριστού ως ελπίδα και νίκη μας. Αν ο Χριστός είναι ζωντανός (και είναι), και αν ο Χριστός είναι μαζί μας όταν λατρεύουμε στο όνομά του (και είναι), και αν αυτό το γεύμα είναι έκφραση της πίστης μας στον θάνατο του Χριστού για μας (που είναι), τότε όταν τρώμε τον Άρτο και πίνουμε τον Οίνο που αντιπροσωπεύουν τη σάρκα και το αίμα του, λαμβάνουμε διά της πίστεως τα οφέλη του θανάτου του –τη ζωή. Γι' αυτό κι ο Ιησούς είπε: «Εάν δεν φάτε τη σάρκα του Υιού του Θεού και δεν πιείτε το αίμα του, δεν έχετε ζωή μέσα σας» (1ω 6).

2. Η Κοινωνία μας με τον Λαό του Θεού (10:16β-22)

Μετά την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε ο Παύλος σχετικά με την κοινωνία με τον Θεό, έρχεται τώρα να μας πει ότι η συμμετοχή στο Δείπνο του Κυρίου είναι κοινωνία με το σώμα του Χριστού, τους άλλους πιστούς της εκκλησίας. Οι πολλοί αποτελούν ένα σώμα, επειδή τρώμε από τον ένα άρτο. «Αν οι ειδωλολάτρες γείτονές σας», σαν να τους λέει, «προσφέρουν λατρεία στα είδωλα κι εσείς επικοινωνείτε μαζί τους, δηλαδή ενώνεστε μαζί τους, τότε έρχεστε σε κοινωνία με το ίδιο δαιμόνιο».

Δύσκολα σήμερα το κατανοούμε αυτό, επειδή ξέρουμε ότι επικοινωνούμε με τον Θεό. Η Γραφή, ωστόσο, λέει και κάτι περισσότερο: Όταν ο Χριστός μάς προσκαλεί στο Δείπνο του, αναγκαστικά δειπνούμε μαζί με τους άλλους που είναι κι εκείνοι προσκεκλημένοι του. Αν τσακωθείς με κάποιον στη δουλειά σου ή στην εκκλησία και υπάρχει μια σοβαρή διένεξη μεταξύ σας, και ένας αδελφός καλέσει κι εσένα κι εκείνον σε τραπέζι, θα σου χαλάσει τη βραδιά. Αντί να χαρείς και ν' απολαύσεις την κοινωνία σου με τον οικοδεσπότη, θα περιμένεις την κατάλληλη στιγμή να φύγεις. Γιατί; Επειδή δεν μπορείς να έχεις την οριζόντια σχέση γύρω από το τραπέζι. Στο Δείπνο του Κυρίου δεν επικοινωνούμε μόνο κάθετα, με τον ίδιο, αλλά και οριζόντια, μεταξύ μας. Και μπορούμε να πούμε πως η οριζόντια σχέση μας επηρεάζει και ρυθμίζει και τη σχέση μας με τον Κύριο. Αν δεν αγαπάς (και δεν έχεις κοινωνία) με τον αδελφό σου που τον βλέπεις, πώς λες ότι αγαπάς (κι έχεις κοινωνία) με τον Θεό, που δεν τον είδες ποτέ; (Α' 1ω 4:20).

3. Ο «άξιος τρόπος» (11:25.27)

Η αποξένωση και η μοναξιά που νιώθουμε, και για την οποία μιλήσαμε στην αρχή, δεν είναι ο σκοπός για τον οποίο ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο. Αυτά είναι αποτελέσματα της πτώσης, τα τρομερά αποτελέσματα της αμαρτίας. Ο Υιός του Θεού ήρθε για να λυτρώσει τον κόσμο από την αμαρτία κι από την αποξένωση. Έκανε έργο συμφιλίωσης του ανθρώπου με τον Θεό και των πιστών μεταξύ τους (Β' Κορ 5:19). Η εκκλησία είναι το μέρος όπου το σκοτάδι της μοναξιάς εκδιώκεται συνεχώς από το φως της αληθινής κοινωνίας. Αυτή η κοινωνία μεταξύ μας ξεκινά από τη συμφιλίωσή μας με τον Θεό, κι επομένως πολλοί δεν τη θέλουν. Αμέτρητα εκατομμύρια χριστεπώνυμα πλήθη θέλουν μια θρησκεία νεκρού τυπικισμού και νεκρής παράδοσης, έτσι που να μην είναι υποχρεωμένοι να σχετιστούν μ' έναν ζωντανό Θεό. Ο Θεός είναι φωτιά που κατακαίει την αμαρτία, και είναι καλύτερα... να τον λατρεύουμε από μακριά! Έτσι, οδηγούμαστε σε μια «μορφή ευσέβειας και αρνούμαστε τη δύναμή της». Τελούμε το Δείπνο του Κυρίου κάθε Κυριακή, αλλά χωρίς επίδραση στη ζωή μας. Μπορούμε να τρώμε τον Άρτο και να πίνουμε τον Οίνο αλλά να μην κοινωνούμε ποτέ με τον Θεό. Το Δείπνο του Κυρίου δεν είναι κάτι μαγικό, κάτι μυστικιστικό, που το κάνουμε μηχανικά. Είναι ένα «μέσον χάρις» του Θεού, μαζί με τη μελέτη του Λόγου του και την προσευχή. Τα μέσα αυτά της χάρις είναι συγκεκριμένες πρακτικές μέθοδοι που μας κρατούν ενωμένους με τον Θεό και μας μεταβιβάζουν τη χάρη του κάθε μέρα.

Όταν, επομένως, λαμβάνουμε μέρος στο Δείπνο χωρίς τον υπόλοιπό καιρό η ζωή μας να διακηρύττει με λόγια και με έργα την κοινωνία μας με τον Θεό και με τους άλλους πιστούς στην εκκλησία, τότε λαμβάνουμε μέρος με τρόπο ανάξιο. Βιώνουμε τα όσα διακηρύττουμε με το Δείπνο του Κυρίου; Με τη συμμετοχή μας στο Δείπνο του Κυρίου διακηρύττουμε: Τον θάνατο του Κυρίου – ότι μας δικαιώνει ενώπιον του Θεού. Την κοινωνία μας με τον Θεό. Την κοινωνία μεταξύ μας. Ότι περιμένουμε τη Δεύτερη Έλευσή του από τους ουρανοί. Αν αυτά δεν τα έχουμε στη ζωή μας διά του Πνεύματος, τότε δεν λαμβάνουμε μέρος «με τρόπο άξιο» στο Δείπνο του Κυρίου.

Έτσι, ο ρόλος του Δείπνου του Κυρίου για μια δυναμική Εκκλησία είναι η διαμόρφωση μιας κοινότητας, όπου θα κυριαρχεί η δύναμη του Αγ. Πνεύματος, η οποία θα διοχετεύεται στην Εκκλησία από τη σωστή συμμετοχή των πιστών στο Δείπνο.

****

4. Αφιέρωση στην Προσευχή

Ανάγνωσμα: Πράξεις 4:23-31

ΜΕΤΑ την Επιμονή στο Κήρυγμα του ευαγγελίου, τη γνήσια Κοινωνία των Πιστών και το Δείπνο του Κυρίου, που είδαμε στις προηγούμενες συμμελέτες μας, ερχόμαστε τώρα να δούμε ποιος είναι ο ρόλος της Προσευχής στη ζωή της σημερινής εκκλησίας του Χριστού, αν θέλουμε αυτή η εκκλησία να είναι δυναμική, όπως είναι και το ευρύτερο θέμα των συμμελετών μας.

Στο τέταρτο κεφάλαιο των Πράξεων, λοιπόν, διαβάζουμε για ένα μεγάλο θαύμα που έγινε τις πρώτες μέρες της εκκλησίας στο όνομα του αναστημένου Χριστού: η θεραπεία του χωλού που ζητιάνευε μπροστά στον ναό. Η ομιλία του Πέτρου που ακολούθησε, διακήρυξε πως με αυτό το θαύμα που έγινε στο όνομα του Ιησού, ο Θεός τον απέδειξε πως είναι ζωντανός, γιατί η θεραπεία έγινε με την πίστη στον αναστημένο πια Ιησού. Μετά από την ανταπόκριση του λαού σε αυτό το κήρυγμα, οι Ιουδαίοι άρχοντες έβαλαν τους αποστόλους Πέτρο και Ιωάννη στη φυλακή και την άλλη μέρα τούς δίκασαν αλλά τους άφησαν ελεύθερους με την αυστηρή προειδοποίηση να μη μιλούν για τον Ιησού. Τα χαρμόσυνα αυτά νέα οδήγησαν την εκκλησία σε προσευχή ευχαριστίας και δοξολογίας. Η προσευχή ήταν καθημερινή δραστηριότητα της εκκλησίας εκείνου του καιρού και ήταν συλλογική. Κι αυτή η δραστηριότητα ακριβώς έφερνε τα πάνω κάτω στην κοινωνία των Ιεροσολύμων.

Σήμερα η εκκλησία έχει πολλούς διοργανωτές αλλά λίγους αγωνιστές· πολλούς που δίνουν χρήματα αλλά λίγους που προσεύχονται. Ο κοσμικόφρονος χριστιανός παύει να προσεύχεται και ο χριστιανός που προσεύχεται παύει να είναι κοσμικόφρονος. Αν είμαστε αδύναμοι στην προσευχή, είμαστε σε όλα αδύναμοι. Διηγούνται για ένα εργοστάσιο επεξεργασίας μαλλιού, ότι η διοίκηση είχε τοποθετήσει πάνω από τις μηχανές με τις εργάτριες μία ταμπέλα: «Αν σου μπερδευτούν τα νήματα, φώναζε τον προϊστάμενο». Μια καινούργια εργάτρια πολύ σύντομα της μπερδεύτηκαν τα νήματα όπως τα δούλευε, κι άρχισε να προσπαθεί να τα ξεμπλέξει, κάνοντας τα πράγματα χειρότερα. Όταν τελικά κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, φώναζε τον προϊστάμενο, και με απολογητικό ύφος τού είπε: «Κύριε προϊστάμενε, έκανα το καλύτερο που μπορούσα αλλά δεν γίνεται τίποτε». Κι ο προϊστάμενος της απάντησε: «Όχι, δεν έκανες το καλύτερο που μπορούσες... το καλύτερο ήταν να φωνάξεις εμένα». Πόσο αλήθεια είναι αυτό και για τη χριστιανική ζωή! Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε για να ξεμπλέκουμε από τα προβλήματα είναι να επικαλούμαστε τον Κύριο με προσευχή.

Καθώς διαβάζουμε την αντίδραση των μαθητών με την προσευχή που έκαναν, διακρίνουμε μια μεγάλη αλήθεια, ότι ο Θεός δοξάστηκε με αυτή την προσευχή. Δεν δοξάζουν όλες οι προσευχές τον Θεό. Η προσευχή του Φαρισαίου στον ναό δεν δόξαζε τον Θεό. Πέντε είναι τα χαρακτηριστικά της προσευχής που δοξάζει τον Θεό, όπως αυτή που μελετάμε εν προκειμένω.

1. Η ΠΙΣΤΗ – Όταν προσευχόμαστε με Πίστη (4:23-24).

Η αλήθεια είναι πως όταν μας απειλούν θλίψεις και προβλήματα, τότε κλονιζόμαστε. Έρχεται η αμφιβολία και κλονίζει ακόμα και την πίστη του χριστιανού. Οι μαθητές εδώ όμως δεν κλονίστηκαν. Προσεύχονται όχι απλά στον Πατέρα τους, αλλά στον «Δεσπότη» Θεό, που έπλασε τον ουρανό, τη γη, τη θάλασσα...» Έχουν την πίστη ότι «αυτός συγκρατεί το σύμπαν με τη δύναμη του λόγου του» (Εβρ 1:3) κι ότι «δεν θα νυστάξει, δεν θ' αποκοιμηθεί του Ισραήλ η σκέπη» (Ψλ 121:4). Ακουμπούσαν στο γεγονός ότι «ο Θεός δεν αναζητεί ανθρώπους να δουλέψουν για αυτόν αλλά ανθρώπους που εκείνος θα εργαστεί γι' αυτούς» (John Piper). Έχουν μέσα τους πίστη κι αυτή η πίστη με τη δημόσια προσευχή δοξάζει, προβάλλει, εξυψώνει στα μάτια του κόσμου τον Θεό.

Πώς είναι η δική μας προσευχή σ' αυτό το σημείο; Προβάλλουμε με αυτήν τον παντοδύναμο Θεό; Ενθαρρύνουμε ο ένας τον άλλο με αυτή τη βεβαιότητα;

2. Η ΒΙΒΛΟΣ – Όταν η προσευχή μας είναι Βιβλική (4:25-26).

Εκείνη η εκκλησία αντιλαμβανόταν ότι στη συγκεκριμένη στιγμή το ευαγγέλιο ήταν υπό απειλή. Εκείνη τη στιγμή οι άρχοντες των Ιουδαίων απαγόρευαν να κηρυχθεί ο Ιησούς. Κι αφού μια παρόμοια περίπτωση ήταν γνωστή στην

εκκλησία κι αναφερόταν στον 2^ο Ψαλμό, σαν υπόσχεση του Θεού, οι μαθητές επικαλέστηκαν αυτή την υπόσχεση. Στον συγκεκριμένο Ψαλμό ο Θεός εγγυάται ότι θα εξυψώσει τον υιό του, και η εκκλησία δεν ζητάει παρά την εκπλήρωση της υπόσχεσης σε ανάλογη περίπτωση.

Πόση ανάγκη έχουμε κι εμείς να κάνουμε δικές μας τις υποσχέσεις του Θεού στη Βίβλο! Οι υποσχέσεις του Θεού είναι κάτι που δόθηκαν τότε αλλά που έχουν και σήμερα ισχύ αν τις αγκαλιάσουμε και ζητήσουμε με πίστη από τον Θεό να τις εκπληρώσει στη ζωή μας.

3. Η ΥΠΟΤΑΓΗ – Όταν η προσευχή μας δηλώνει Υποταγή στα σχέδια του Θεού (4:27-28).

Αν πιστεύουμε πως όλα όσα συμβαίνουν στη ζωή μας είναι μέρος του θείου σχεδίου για τη ζωή μας και όχι δικών μας υπολογισμών και προγραμματισμών, τότε η προσευχή μας δοξάζει τον Θεό. Οι μαθητές εδώ δοξάζουν τον Θεό γιατί αυτά που οι άνθρωποι έκαναν στον Ιησού δεν ήταν παρά σχέδιο του παντοδύναμου Θεού. Δεν παραπονιούνται, δεν απιστούν αλλά απλά υποτάσσονται και ηρεμούν με αυτή τη σκέψη.

Κι άλλοι ακολουθούν τα σχέδια του Θεού χωρίς να το γνωρίζουν. Όλη η Ιστορία είναι πραγμάτωση των θείων σχεδίων. Για να δοξαστεί ο Θεός μέσα από την πραγματικότητά μας είναι ανάγκη να ενστερνιστούμε για δικά μας αυτά τα σχέδια. Ο Φαραώ ή ο Πιλάτος δεν έκαναν κάτι τέτοιο. Ενώ ο Ναβουχοδονόσορ αναγνώρισε την κυριαρχία του Θεού στην Ιστορία. Θυμόμαστε τα λόγια του: «Τώρα εγώ ο Ναβουχοδονόσορ υμνώ, τιμώ και δοξολογώ το βασιλιά του ουρανού! Όλες του οι ενέργειες είναι σωστές, όλες οι πράξεις του δίκαιες. Αυτός μπορεί και ταπεινώνει όσους υπερηφανεύονται» (Δαν 4:34).

Σε κάθε περίπτωση η αντίδρασή μας είναι «γεννηθήτω το θέλημά σου». Και μόνο με ένα τέτοιο πνεύμα υποταγής, όπως του Χριστού, δοξάζεται ο Θεός με την προσευχή μας.

4. Η ΤΟΛΜΗ – Όταν προσευχόμαστε με οπτική τη Βασιλεία του Θεού (4:29-30).

Θα αναρωτιόταν κανείς: μα τι ζητούν αυτοί άνθρωποι από τον Θεό; Ζητούν επανάληψη των θαυμάτων! Τολμούν να ζητούν αυτό που τους έφερε τον διωγμό! Το δικό μας συμπέρασμα είναι πως όσο περισσότερο γνωρίζουμε ότι μας βοηθά ο Κύριος, θα πρέπει να μάθουμε να ζητάμε ακόμη μεγαλύτερα θαύματα στη ζωή μας». Υπάρχει σίγουρα χώρος για προσευχή για τις καθημερινές μας ανάγκες. Κανένας πόνος ή φόβος μας δεν είναι πολύ μικρός για να τον φέρουμε μπροστά στον Πατέρα μας Θεό. Αλλά αν οι προσευχές μας δεν ξεπεράσουν ποτέ τον δικό μας μικρόκοσμο αναγκών, τότε οι καρδιές μας θα συρρικνωθούν και οι ελπίδες μας θα αποδυναμωθούν. Η χάρη του Θεού είναι πολύ μεγαλύτερη από τις ανάγκες μας και η δύναμή του πολύ μεγαλύτερη από τις ανησυχίες μας.

Πόσο επεκτεινόμαστε στις ανάγκες του έργου του Θεού; Στις ανάγκες της ιεραποστολής; στις ανάγκες που υπάρχουν πέρα από τον δικό μας μικρόκοσμο; πόσο ζητάμε μεγάλα θαύματα εναντίον των επιθέσεων του διαβόλου στη ζωή μας; πόσο προσευχόμαστε με τόλμη έχοντας για ορίζοντά μας τη βασιλεία του Θεού;

5. Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ – Όταν πετυχαίνουμε τη θαυμαστή Απάντηση (4:31).

Το 'χουμε ποτέ σκεφτεί; Γιατί η διάδοση του ευαγγελίου να εξαρτάται από το δικό μας έργο; Γιατί πρέπει η εκκλησία να καταβάλλει κόπο και σκληρό αγώνα για να κηρύττει και να κάνει έργο για την κοινωνία γύρω της; Δεν θα μπορούσε ο Θεός με το Πνεύμα του να φέρει σε μετάνοια τους ανθρώπους; Μια απάντηση είναι, ότι ο Θεός θέλει να δοξάσει το όνομά του με τις θαυμαστές απαντήσεις που δίνει στις προσευχές μας. Έχουμε μια θαυμαστή κλήση από τον Θεό: να κάνουμε τον κόσμο μαθητές του με τον ευαγγελισμό και τη διδαχή. Αυτό γίνεται με προσευχή που η απάντησή της δοξάζει τον Θεό. Ο Λόγος του Θεού μάς λέει ότι η προσευχή μας επηρεάζει τον Θεό και μας εξασφαλίζει απαντήσεις που χωρίς την προσευχή δεν θα μπορούσαμε να επιτύχουμε. Ολόκληρη η Βίβλος αποκαλύπτει τη μεγάλη αλήθεια πως ο Θεός ακούει και απαντάει προσευχές. Το έργο της εκκλησίας είναι η προσευχή. Ο όρος «προσευχή» σε όλες τις μορφές απαντάται 30 φορές –μόνο στις Πράξεις. Κι έλεγε ένας παλιός εργάτης του Θεού:

- Αν στηριζόμαστε στην οργάνωση, θα έχουμε τα αποτελέσματα μιας καλής οργάνωσης.
- Αν στηριζόμαστε στην εκπαίδευση, θα έχουμε τα αποτελέσματα μιας καλής εκπαίδευσης.
- Αν στηριζόμαστε στην ευγλωπτία, θα έχουμε όμορφα, ρητορικά κηρύγματα.
- Όταν στηριζόμαστε στην προσευχή, έχουμε αυτά που ο Θεός μπορεί να κάνει.

Θέλουμε μια τέτοια εκκλησία; Ας αφιερωθούμε και ας στηριχτούμε στο έργο της Προσευχής.

****